

บ้านของคุณยาย

วันนี้...คุณยายยังคงนอนพักอยู่ที่เตียง ท่านไม่สบาย พี่อาร์พันธุ์โทรศัพท์ปรึกษาอาการของคุณยาย กับคุณหมอตลอดเวลา ส่วนข้าพเจ้าและเปิ้ลนั่งอยู่ที่ปลายเตียงของคุณยาย เพื่อนวดฝ่าเท้าให้ท่าน

สักครู่... พี่อาร์พันธุ์บอกให้เปิ้ลไปชงยา ข้าพเจ้ายังคงนวดฝ่าเท้าของท่านไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งเปิ้ลนำยาที่ชงมาถวายคุณยาย น้ำเล็กกับพี่อุช่วยพยุงตัวคุณ

ยาย เพื่อให้ท่านทานยาได้ถนัด ข้าพเจ้ารีบไปเอากระ
โตนกับแก้วใส่น้ำมาเตรียมไว้ เพื่อให้คุณยายบ้วนปาก
หลังจากรับประทานยาแล้ว เมื่อคุณยายรับประทานยา
และบ้วนปากเสร็จ น้ำเล็กก็หยิบกระดาดาชูที่ชชู้ที่พับวาง
อย่างเป็นระเบียบอยู่ข้าง ๆ เตี้ยง เช็ดที่ริมฝีปากคุณยาย
และค่อย ๆ พยุงท่านให้นอนลงอีกครั้งหนึ่ง

ส่วนข้าพเจ้าเอากระโตนไปทำความสะอาดแล้ว
ก็กลับมาฉอดฝ้าเท้าท่านต่อ สักครู่คุณยายหันมาที่
พี่อาร์พันธุ์ พลังพูดว่า “อาร์พันธุ์ ยายอยากจะกลับ
บ้านแล้ว” พี่อาร์พันธุ์รับวางสายโทรศัพท์ที่กำลังคุยกับ
คุณหมอ กลับมานั่งข้าง ๆ เตี้ยงคุณยาย แล้วก็พูดว่า

“ยายขา บ้านยายอยู่นี่แล้วค่ะ” คุณยายไม่พูดอะไร
หันหน้าเข้าฝาห้องอีกด้านหนึ่ง

ข้าพเจ้าได้แต่นั่งคิดไว้ในใจว่า “ถ้าคุณยาย
หายป่วยแล้ว น่าจะพาคุณยายกลับไปเยี่ยมบ้าน
ที่นครชัยศรีบ้างนะ” ลึกครุ่นเป็ดมานั่งข้างๆ ข้าพเจ้า
ก็ถ่ายทอดความคิดนี้ให้เป็ดได้รับรู้ แต่เป็ดคิด
ไม่เหมือนกับข้าพเจ้า เป็ดคิดว่า บ้านของคุณยาย คือ
กุฏิหลังแรกที่อยู่ภายในวัด ซึ่งท่านเคยอยู่มานาน

ลึกครุ่นหนึ่ง...พระเดชพระคุณหลวงพ่อทัตตชีโว
มาเยี่ยมคุณยาย พอคุณยายท่านเห็นหลวงพ่อยืน
อยู่ข้าง ๆ มือทั้งสองของท่านก็พนมขึ้น พร้อมกับพูดว่า

“หลวงพ่отัดตะ ยายไม่สบาย” ลักครู้หลวงพ่อก็สั่ง
ให้เปลี่ยนทิศทางการตั้งเตียงของคุณยาย แล้วเปิด
หน้าต่างบางบานออก

ต่อมา พระเดชพระคุณหลวงพ่อัมมชโยก็มา
ถึงกุฏิคุณยาย ทันทีที่รถจอด หลวงพ่อก็รีบเดินมาที่
ห้องของคุณยาย มายืนที่ข้างๆ เตียง แล้วบอกให้
ข้าพเจ้าหันพัดลมออกไปทางประตูกุฏิ เพื่อที่จะให้
พัดลมดูดเอาอากาศใหม่เข้ามาแทนที่

คุณยายพอเห็นหลวงพ่อัมมชโยเท่านั้น ท่านก็
พนมมือขึ้นแล้วก็พูดว่า “หลวงพ่อ ยายอยากจะกลับ
บ้านแล้ว”

หลวงพ่อัมมชโยท่านบอกกับคุณยายว่า “ยาย
ยายต้องอยู่ให้ถึง ๑๒๐ ปีก่อนนะ ยายอยู่ฉลอง
ธรรมกายเจดีย์ก่อนนะยายนะ”

คุณยายท่านไม่ได้พูดอะไรตอบ ได้ยินแต่เสียง
ที่บอกว่า “อ้อ ! ” แล้วแสดงอาการพยักหน้าตอบรับ
หลวงพ่от่านนั้นเอง

เมื่อคุณยายหลับแล้ว หลวงพ่อทั้งสองก็ออก
มาดูยปรักษาอาการของคุณยายกับพี่อาร์พันธุ์ที่
บริเวณระเบียงนอกกุฏิ ส่วนข้าพเจ้ายังคงนั่งเฝ้าคุณ
ยายอยู่ข้าง ๆ และอดคิดไม่ได้ว่า “บ้านคุณยายอยู่ไหน
กันหนอ ทำไมไม่มีใครบอกได้เลย เพราะว่าหลวง

พ่อทั้งสองก็ไม่ได้บอกเลยว่า จะพาคุณยายกลับไป
บ้านเมื่อไร”

สักครู่...เปิดชวนข้าพเจ้าออกไปกราบหลวงพ่อทั้ง
สองที่ด้านนอกกุฏิ พอกราบเสร็จ หลวงพ่อธัมม
ชโยก็หันมาพูดกับเปิ้ลและข้าพเจ้าว่า “ให้ดูแลคุณยาย
ให้ดีนะ ท่านเป็นประดุจพระเจดีย์องค์หนึ่งเลยทีเดียว”
ทันใดนั้นเองข้าพเจ้ารู้สึกว่า ขนลุกไปทั้งตัวเลย

ณ...วันนี้ข้าพเจ้ารู้แล้วว่า บ้านของคุณยายไม่ใช่
บ้านที่อยู่นครชัยศรี ไม่ใช่กุฏิที่ชื่อว่า “ปรนิมมิตตวสวัตติ”
ไม่ใช่ที่ไหน ๆ ในโลกนี้ และไม่มียานพาหนะใด ๆ ที่
วิเศษสุดในโลกนี้จะพาไปได้เลย นอกจากคุณความดี

ที่ใสสะอาดบริสุทธิ์เท่านั้น จึงจะกลับไปบ้านหลังนี้ได้
คุณยายกลับบ้านไปแล้ว ไปไกลมาก แต่ก็ไม่เคยไกล
จากใจของข้าพเจ้าและใคร ๆ เลย

ตราบใดที่โลกนี้ยังมีดวงจันทร์ ตราบนั้นคุณ
ยายยังคงอยู่ ณ ที่กลางใจของข้าพเจ้าและทุก ๆ คน
เสมอ

“ดวงจันทร์ กลาง ดวงใจ”